

Evaristo i Poquelin que esteu al cel...

Juan Luis Mira i Javier Monzó

«El actor viu la eternitat efimera cada volta que trepitja un escenari».

E. Gordon Graig

In memoriam E. G.

PERSONATGES

EVARISTO Ell mateix.
POQUELIN També conegut com a **MOLIÈRE**.
JESÚS
MARIA
VEU DE DÉU

L' espai: Un racó, entre bastidors, al cel.

El temps: Sempre, a l'esquerra de la eternitat.

EVARISTO està pegant una becadeta assegut en una cadira blanca, entre bastidors, tot aforat -com no- per bambalines blanques. Hi ha poca llum, quasi sempre cenital, que ix principalment de les diables.

Música celestial, per descomptat.

Entra POQUELIN, porta perruca d'època.

POQUELIN.- Senyor Evagisto...

(EVARISTO està al setè cel.)

POQUELIN.- Senyor Evagisto...

(EVARISTO obri els ulls.)

EVARISTO.- Mane...

POQUELIN.- Bona vespgada...

EVARISTO.- Bona vesprà...

POQUELIN.- Ja soc ací...

EVARISTO.- Pues molt bé, ja ho veig, i ja m'ha despertat...

POQUELIN.- Ho sent molt, m'han dit de dalt que era pgecís anar al tall hui mateix...

EVARISTO.- Els de dalt es que no s'adonen que hi ha coses divines que és un deure respectar. I la primera és la siesta, collons. I que volen ara...

POQUELIN.- Ens han encagegat la festa teatgal de Pentescostés.

EVARISTO.- ¡Fotre!

POQUELIN.- I tenim que escgiure tots dos una comèdia bgeu peg a gepgesentar davant l'Altíssim el pgopeg diumenge...

EVARISTO.- ¿Una comèdia?

POQUELIN.- Exacte.

(POQUELIN parlarà amb eixe accent francès que fa les «r» con si foren «g», però que -a partir d'ara- és millor que cadascú ho imagine per no dificultar la lectura.)

EVARISTO.- ¿Pot ser un sainet?

POQUELIN.- ¿Un sainet? Perdó per la meua ignorància, però no estic familiaritzat amb el terme i això em sona a pràctica teatral estrangera...

EVARISTO.- És el mateix que una comèdia, una mica més curteta i més...

POQUELIN.- Aleshores pot ser...

EVARISTO.- Podem escollir un del Escalante o del Baldoví i a fer punyetes...

POQUELIN.- Això sí que no pot ser. Volen que siga nou... Ací tot és original, no es poden fer còpies. A més a més, diuen que així no mos avorrirem...

EVARISTO.- ¿I qui està avorrit? ¿Si estic en la glòria...! Bé, per cert... Vostè em sona molt... A vostè l'he vist en algun puesto i no recorde on...

POQUELIN.- El meu nom és Jean Batiste Poquelin, encara que em diuen Molière.

EVARISTO.- Doncs clar... L'he vist als llibres. Estic davant del més gran còmic del món...

POQUELIN.- Gràcies, però és així...

EVARISTO.- Amb la seua perruca de rissos i tot...

POQUELIN.- ¿Li agrada?

EVARISTO.- Una «mariconà», però està bé... ¿I no li fa calor...?

POQUELIN.- Una mica, però estic acostumat...

EVARISTO.- ¿Vols asseure, amic...? Per favor... és per a mi un honor...

POQUELIN.- Molt amable...

(POQUELIN s'asseu en l'única cadira que hi ha.)

EVARISTO.- ¿Puc fer-li una pregunteta....?

POQUELIN.- Les que vostè vulga...

EVARISTO.- ¿Des de quan parla vostè valencià...?

POQUELIN.- Des de fa cinc minuts. Coses del cel...

EVARISTO.- Refotre amb les altures... Mira que costa que es parle el valencià a la terreta i ací, ala, cap problema... Si vostè vol jo puc parlar en franchute...

POQUELIN.- No és necessari, però vostè tindrà que acceptar el meu accent «gabacho»...

EVARISTO.- És bonic. Xe, quina sorpresa més gran...

POQUELIN.- I per favor, podem parlar-nos de tu, anem al mateix carro...

EVARISTO.- Així que l'han manat que tenim que fer un sainet... ¡La mare de Déu!

POQUELIN.- Exacte: Ella mateixa ha sigut. Fa poc li va tocar al Willi i al Calderón. Van fer un drama, quin drama. Va acabar plorant tot Déu. I és que ara tots els d'ací volen que es mesclen les cultures. Coses de Sant Pere -sempre al fil del que fan allà abaix-, que lluita per crear ací «el cel global»: sense fronteres, cap llengua per damunt d'una altra: ahir vaig a escoltar parlar en euskera al mateix Gary Cooper, en fi... tot val... I -si pot ser- amb un somriure... que tragèdies ja hem viscut massa a la terra.

EVARISTO.- Però tu ets una celebritat i jo sóc un simple còmic...

POQUELIN.- Que es va deixar la pell a l'escenari... ¿No és veritat?

EVARISTO.- Ja ho crec... Em va cascar el cor d'amunt d'ell fent un monòleg.

POQUELIN.- El mateix em va passar a mi..., més o menys...

EVARISTO.- ¡És veritat: amb «El malalt imaginari»! Quan tu portaves una túnica groga, i per això des de llavors, el groc és el color fetitxe del teatre...

POQUELIN.- Això és pura llegenda, però bé. Lo cert és que anava vestit de blau... ¿o de blanc? Però m'agrada l'anècdota. M'agrada.

EVARISTO.- Així que fem parella artística, com Fred Astaire i Ginger Rogers... Ací: ¡Shakespeare i Calderón, Molière i Evaristo! Quan s'adone la que jo me sé...

POQUELIN.- ¿Quina?

EVARISTO.- Maruja, la meua dona i «partener»... També és actriu.

POQUELIN.- Ara mateix està veient-ho...

EVARISTO.- ¿De veres?

POQUELIN.- Sí... I tots els teus amics de la «Troupe».

EVARISTO.- ¿Els meus companys de la «Paco Hernández»...?

POQUELIN.- Els mateixos...

EVARISTO.- Entonses... (**Pausa.**)

POQUELIN.- «Aleshores»... Estan dient-me des de dalt que es diu aleshores i no «entonses»...

EVARISTO.- Pot ser, però mosatros...

POQUELIN.- ¿Mosatros?

EVARISTO.- Nosaltres...

POQUELIN.- Comprenc...

EVARISTO.- Mosatros diem «entonses». La veritat és que parlem un valencià un tant especial, atípic... El valencià de la terreta... Però ho fem també amb el cor...

POQUELIN.- Sempre el cor... Després passa el que passa...

EVARISTO.- ¿És veritat que estan veient-nos?

POQUELIN.- ¡En viu i en directe! Per Cel Digital...

EVARISTO.- Entonses serà millor que comencem a fer l'obreta perquè si ens posem a perdre'ns en històries lingüístiques no apleguem mai...

POQUELIN.- D'acord...

EVARISTO.- El primer serà trobar un bon argument...

POQUELIN.- Que siga divertit...

EVARISTO.- I que parle de les nostres coses... Un sainet és això: obrir la finestra i que entre la vida...

POQUELIN.- I la mort...

EVARISTO.- Clar, que ací les dues coses són el mateix.

POQUELIN.- I tenim que donar-li un enfocament de crítica amb una pinzellada de amor...

EVARISTO.- ¿El cel també accepta les crítiques?

POQUELIN.- No ho sé, però una comèdia no accepta censures, ni a la Terra ni al Cel.

EVARISTO.- Entonses ho tinc clar: Podem parlar del rotllo que es porten la Maria Magdalena i el Jesús, és el més emocionant que passa ací al Cel...

POQUELIN.- Em sembla bé, és un tema bonic...

EVARISTO.- Si és que no paren, es passen el dia més encaramel·lats que el Romeo i la Julieta. De rebolcó en rebolcó. I fent piu piu, com els pardalets. A mi em pareix bé: la tendresa sempre em fa bullir la sang. I jo em pose a cent. Que estem al Cel, però no som de pedra. La dona està com un tren, ¿no creus? A mi és que des de xiquet m'han agradat molt les magdalenes.

POQUELIN.- Bé, paper, ploma i comencem...

EVARISTO.- No, millor serà que improvisem...

POQUELIN.- ¿Improvisar?

EVARISTO.- Serà ràpid... A Alacant estàvem -i m'imagine que seguiran acostumats- a improvisar sempre. Com els còmics de l'art. Després ho escrivim tot. L'únic que fa falta és agarrar un bon apuntador... Amb una bona veu... ¡i ja està!

POQUELIN.- ¿Encara al teu temps utilitzàveu apuntador?

EVARISTO.- Ja ho crec. El Paco el deia «consueta». Va, anem, tu seràs Maria Magdalena, que portes perruca i no eres tan lleig com jo...

POQUELIN.- Gràcies...

EVARISTO.- I jo seré Jesús «Nazareno», un poquet més calvo però el mateix dona. Podem utilitzar la llum de les diables... Té ous la cosa, al cel i amb diables... I un poquet més de color que li done alegria a la escena... ¡Apa!

(Fa un gest, la llum puja en intensitat.)

Ara tenim que triar una situació amb conflicte dramàtic i còmic també. ¿Que se t'ocorre?

POQUELIN.- Deixa'm que ho pense...

EVARISTO.- ¡Ja ho tinc!: El rotllo sentimental que es porten els dos. Ser home i Déu a la mateixa volta té que ser molt fort.

POQUELIN.- Tenim que trobar un espai i una situació...

EVARISTO.- Imagina't: Jesús -és a dir: jo- està assajant el guió del discurs que pocs minuts després llargarà a les masses apostades darrere de la lloma on s'ha retirat en solitari. «Darrere de la lloma». Bon títol... Comencem...

POQUELIN.- I jo... ¿Quan entre?

EVARISTO.- Magdalena -tu- arriba a ell per altre camí eludint la vigilància dels apòstols. Ix i entra.

(POQUELIN es compon la perruca i ix.)

Un, dos, tres... ¡A jugar...!

(POQUELIN torna a entrar amb molta feminitat, però sense passarse. EVARISTO ja està en actitud bíblica, passejant i preocupat pel seu discurs...)

JESÚS.- Magdalena, ¿com has arribat?

MARIA.- Pel camí del pouet, pegant una volta.

(POQUELIN, **que té unes tables que «p'a» què, ha impostat la veu amb molta delicadesa.**)

EVARISTO.- Xe, de categoria, Poquelin, quin tros d'actor, així dona gust improvisar... Bé... continuem... ejem...

JESÚS.- Filla, ¿t'ha vist algú?

MARIA.- ¿A mi han de vore'm? Quan jo vull em veuen tots i quan jo vull no em veu ni Déu.

JESÚS.- És que els apòstols no volen que se m'acoste ningú i així puc preparar millor el discurs. Estic nerviós. Hi ha molta gent a l'altre costat de la lloma i hui debute davant una gran massa de seguidors.

MARIA.- ¡Però, tu ja has fet discursos!

JESÚS.- Sí, a unes bodes, en casa dels amics, aprofitant que s'havia acabat el vi. Em vaig salvar «de miracle». Deixa'm repassar el poquet que tinc clar.

MARIA.- ¿Encara no saps el que has de dir?

JESÚS.- Alguna cosa sí. Diem que l'essència la tinc al cap. Però he de abordar més temes. Estic a punt de inventar les benaventurances... malgrat hui no estic inspirat...

MARIA.- Tu ets molt intel·ligent. Ja improvisaràs.

(**Fent-li un massatge al coll.**)

JESÚS.- Quina manera de concentrar-se... Deixa'm, que em perd, cague'n mi.

MARIA.- Tenia moltes ganes de vore't a soles. Sempre vas escoltat. Portes una colla davant i darrere que no et deixen ni a sol ni a ombra. Pareixes un rei de tant de sèquit com t'acompanya.

JESÚS.- Sóc rei, rei de reis, però el meu regne no és d'este món. Veje's: m'ha eixit una frase que hauré de dir més avant i en altres circumstàncies més dolentes.

MARIA.- Bé, però ara podiem gaudir un poc, que sempre estem a temps de patir, fill.

JESÚS.- Fill... de Déu... Benaventurats els que patisquen.

MARIA.- ¿Per què? **(Després d'un segon d'inspiració amb els ulls tancats.)**

JESÚS.- ¿Perquè d'ells és el Regne dels Cels... Nyas! ¿La primera! Espera que l'apunte... **(Pausa.)** Has dit... gaudir... ¿de què?

MARIA.- ¿De què va a ser?

(POQUELIN fa una insinuació molt evident.)

JESÚS.- ¿A bona hora! El que se m'espera dins un ratet i tu fent proposicions...

MARIA.- He vingut a cas fet a servir-te de relax. Mai no he pogut vore'm a soles amb tu. **(Molt dolç/dolça. EVARISTO trenca per un moment el personatge.)**

(POQUELIN deixa el massatge.)

EVARISTO.- Escolta, Poquelin, ¿tu no seràs del carrer d'enfront?

POQUELIN.- ¿Com?

EVARISTO.- Parlant finament: ¿ets «gei» o no?

(I ara resaltem l'accent per això de l'evidència.)

POQUELIN.- ¿Gei? Tu ho acabes de dig: el gei ets tu. ¿Gei de geis!

EVARISTO.- No faces chistes fàcils. Ho deia perquè ho fas tan bé que m'estàs posant tan calent com si anara a bullir d'un moment a un altre...

POQUELIN.- Quan jo era actor, més d'una volta tenia que fer el paper de senyoreta. Al meu temps, trobar una dona per a la faràndula era quasi impossible.

EVARISTO.- Quina diferència: en la meua companya contava amb xiconas que eren una ricura... I no em faltaven mai... Perdona, Poquelin, estava enganyat, em sonava que havia alguna plumeta entre els clàssics, com sempre, entre actors i banquers, el que passa és que el banquers i altres s'amaguen al armari que diuen ara, clar... ja me'n recorde: el maricó era el Shakespeare, vull dir, que li pegaba tots els pals...

POQUELIN.- No entenc l'expressió...

EVARISTO.- Que li agradava menjar-se la vida per davant i per darrere...

POQUELIN.- Ah.

EVARISTO.- Al tall. La cosa va bé... Anem a vore com eixim d'esta. Tú, torna al massatge.

(POQUELIN **ho fa.**)

Al meu temps t'hauries fet d'or, quin dits més màgics. Un poquet més baix... Ui... ¡quin plaer!... Xe... m'estàs deixant els cervicals com la seda... A la faena...

JESÚS.- Maria, em poses en un compromís cada volta que t'acostes. Per a mi és un poc violent que m'anomenen «amic de les dones de mala re-puta-ció».

MARIA.- No exageres. ¿Som amics des de xicotets, no? O vols renegar de les voltes que hem jugat a Nazaret a «papás y a mamás»?

JESÚS.- ¡Maria, per mi!, és a dir: ¡per Déu!

MARIA.- ¿És que és mentida?

JESÚS.- No, però des de que sóc un home públic hi ha coses...

MARIA.- També jo sóc una dona pública...

JESÚS.- Però no és el mateix.

MARIA.- ¡Mascliste...! Vull posseir-te...

JESÚS.- Benaventurats els nets de cor...

MARIA.- Per què, amor meu...

JESÚS.- Perquè... **(Ho pensa un segon...)** Perquè... perquè ells tindran a Déu... Nyas, la segona. Ho apunte.

MARIA.- És bonica...

JESÚS.- M'ha eixit bé.

MARIA.- M'agrada perquè és molt... molt sensual... I vol dir que jo, com sóc molt neta puc posseir-te.

JESÚS.- Tu creus que la gent la interpretarà així...

MARIA.- Pot ser...

JESÚS.- Aleshores... Crec que vaig canviar la sentència: «benaventurats els mansos d'esperit perquè ells posseiran la terra». Millor, resulta menys problemàtica i més oberta i això està bé perquè cadascú la interpretarà com vulga. **(Pausa. Es trenca el passatge bíblic.)**

POQUELIN.- Un moment: ¡avant has dit «aleshores»!

EVARISTO.- És que Déu parla en normatiu...

POQUELIN.- No entenc...

EVARISTO.- Hi ha coses inexplicables, Poquelin, tot i la eternitat... ¡Reprenem el fil!

(Tornem a Palestina.)

JESÚS.- Maria, xiqueta, sempre el mateix...

MARIA.- Vaig a menjar-me el cos del Crist... a mossets...

JESÚS.- Para el carro, dona, que encara no sóc Crist...

MARIA.- És el mateix: estàs per a ressuscitar-te...

JESÚS.- Ets pitjor que totes les tentacions juntes que el dimoni em va fer al desert... ¡Deixa'm...!

(Es produeix un repentí canvi de llum. Un riu de llum blanca i poderosa ix per un canto des de les altures. És DÉU, naturalment, i parla amb una veu plena de reverberació...)

VEU DE DÉU.- ¿Què passa? ¿Què son eixos crits?

POQUELIN.- Estem preparant la comèdia, Altíssim...

EVARISTO.- Un sainet.

VEU DE DÉU.- ¿Un sainet?

POQUELIN.- Sí, ta mare ens l'ha encarregat.

VEU DE DÉU.- ¿Una cosa com la del Willi i el Pere?

EVARISTO.- ¿Willi i Pere?

POQUELIN.- El Shakespeare i el Calderón.

VEU DE DÉU.- ¿La parella d'avorrits eixos que diuen que són tan bons escrivint teatre?

EVARISTO.- I ho són. Són els més reconeguts al Segle d'Or i encara hi ha grups de teatre encabotats en representar-los. Per això serà...

VEU DE DÉU.- ¿Però si son molt seriosos? Avorreixen a les pedres.

POQUELIN.- Ells no tenen la culpa, la culpa és a vegades dels actors, que no saben...

EVARISTO.- O quasi sempre d'algú director sabut que fa muntatges massa complicats i pedants...

POQUELIN.- Tens raó...

VEU DE DÉU.- Jo és que vaig poques vegades al teatre, tan sols quan tinc una representació oficial o un «Auto sacramental»... Estic molt ocupat.

POQUELIN.- Així ens va als còmics a la Terra.

EVARISTO.- No va al teatre ni Déu...

VEU DE DÉU.- Parlaré amb Santa Rita, Patrona de l'impossible... a vore si es pot fer alguna cosa per al gremi... ¿I el sainet és divertit?

POQUELIN.- Ja ho crec. Al meu temps els espanyols l'anomenaven «entremeses».

VEU DE DÉU.- El que no comprenc són els crits de fa una estona.

EVARISTO.- Al sainet també hi ha discussions i baralles com al teatre seriós. Conflictes...

VEU DE DÉU.- Ja no m'agrada.

POQUELIN.- Però les baralles son de brometa i per motius banals, discussions entre home i dona... La crítica ve després...

VEU DE DÉU.- ¿La què?

EVARISTO.- Molière, deixa't d'explicacions i seguim per a que ho veja.

VEU DE DÉU.- Sóc el vostre espectador al assaig general.

EVARISTO.- ¿Per on anàvem? Ah, sí. ¿Podem continuar?

VEU DE DÉU.- ¡¡¡Avant... Avant!!!

(**EVARISTO torna a fer un gest. La llum recupera el clímax anterior a la aparició de Déu.**)

JESÚS.- Allunya de mi este calis, ¡deixam!

MARIA.- Tan sols t'interessa la teua imatge, no deixes que et parle el cor.

JESÚS.- Deixa't de bobaes. Reconeix que he de cuidar la imatge, perquè tot el que faça farà història. Hi ha quatre que estan escrivint'ho tot i que inclús faran evangeli de la seua escriptura. I com comprendràs no pots figurar en tots els passatges.

MARIA.- Jo no vull fer història, jo et vull a tú, t'estime.

JESÚS.- Aleshores, xica, el que podries fer és un donatiu per a sufragar tota la meua campanya, que de tota la colla que porte darrere no hi ha un que faça un brot. Escoltar, escoltar, seguirme, seguirme, però anem sense un clau.

MARIA.- Tots els homes sou el mateix... I la teua part d'home és tan roïna com el rest. D'una banda em diu que no, de l'altra m'està demanant a crits que pugem junts al paradís... del plaer...

JESÚS.- Mon pare no em deixa fer algunes coses...

MARIA.- Per què...

JESÚS.- Perquè diu que és pecat... I jo tinc que donar exemple...

MARIA.- ¡Estimar és pecat...!

JESÚS.- No.

MARIA.- ¿¿¿I fer l'amor és pecat...???

JESÚS.- Tampoc, crec...

MARIA.- ¿Creus?

JESÚS.- És que quan van a donar esa lliçó al Cel no vaig prestar massa atenció...

MARIA.- T'ho dic jo... ¡No! ¡No! ¡I mil vegades no! Com va a ser pecat allò que és tan bonic com a compartir el més deliciós de la nostra intimitat...

JESÚS.- No, si jo pense el mateix... Però mon pare...
(**EVARISTO trenca per moments el seu personatge.**)

EVARISTO.- Molt bé, franchute, això... Dóna-li canya, a vore si s'adona de una volta...

(Recuperant la seua dignitat divina.)

MARIA.- Ton pare té que canviar moltes coses si vol que el món siga feliç. Després passarà el que passarà: que uns homes maten als altres i, mes a més, els condecoren i, al contrari, per donar un bes ben donat més de un o una han acabat sota la terra... El sexe, fill meu. El sexe és allò tan simple e innocent... tot i que ton pare i els seus acòlits ho veuen sempre al inrevés...

(Hi ha com un terratrèmol de llum. DÉU està que trina...)

VEU DE DÉU.- ¡¡¡Açò és inacceptable!!! Això no és pot dir. ¡Ni al Cel ni a la Terra! Tinc que suspendre la representació.

EVARISTO.- Per què...

POQUELIN.- ¿No vos «agggada»?

VEU DE DÉU.- ¡M'agggada! És diu: m'agrada. No és això... però...

POQUELIN.- ¿Ho fem malament? Vull dir: som actors de segona...

VEU DE DÉU.- No, ho feu molt bé, massa bé pot ser...

EVARISTO.- Entonses no comprenc perquè...

VEU DE DÉU.- ¡Perquè no!

POQUELIN.- Això em deia el Rei Sol: ¡¡¡Perquè no!!!

EVARISTO.- El teatre diu el que pensa, és lliure, per això sempre ha sigut una incomoditat per a les consciències. Si no fora així, no seria teatre... La comèdia, Déu meu, no és tan sols una fàbrica de somriures..

POQUELIN.- És també una reflexió divertida de la nostra societat... la societat que ens embolica.

EVARISTO.- I la nostra societat, ara mateix, es troba ací, al Cel...

POQUELIN.- Sota la vostra omnipresència.

VEU DE DÉU.- Hi ha coses que este Regne diví no pot consentir... ¡Com va a arribar als sentits immaculats de la Verge!... ¡Esteu bojós!

EVARISTO.- Doncs clar, estem rematadament bojós. Si no fora així este i jo no mos deixarem la pell al escenari...

VEU DE DÉU.- I el cas és que hi ha coses en la vostra obreta que no em disgusten, ¡per això vos recomene que tal·leu les parts més, diguem, comprometedores, i apa! Avant... ¡És clar!

EVARISTO.- ¿Puc dir una cosa?

VEU DE DÉU.- Di-la.

EVARISTO.- Vaig entendre que estaves com a espectador, no com a «censor».

VEU DE DÉU.- Sense ironies i mans a l'obreta.

POQUELIN.- ¡És clar! Déu Sol.

EVARISTO.- Per a mi no hi ha res de clar.

POQUELIN.- No ho sents. «Mon Dieu», no sap el que diu...

EVARISTO.- No ho sabràs tu, gabacho. Jo ho tinc molt clar. O diem les coses sense pixar-nos fora del test o no hi ha funció. Així de fàcil...

POQUELIN.- Disculpeu, entre nosaltres s'arreglarà tot de seguida... Els còmics estem acostumats a tallar on diguen...

VEU DE DÉU.- Això espere. Està bé. Vos done cinc minuts per arreglar este forat ple de misèries. ¡Cinc minuts...!

(La VEU DE DÉU s'allunya amb la llum.)

EVARISTO.- Redéu, tenia l'esperança de que, al menys ací, es respectara el nostre treball...

POQUELIN.- Tants segles soportant l'ignorància dels de dalt i ara...

EVARISTO.- Que no podem estar més dalt...

POQUELIN.- Passa el mateix... **(Pausa.)** ¿I que fem? ¿Se t'ocorre alguna solució...?

EVARISTO.- La por.

POQUELIN.- ¿Quina?

EVARISTO.- ¿Tens por d'alguna cosa?

POQUELIN.- Al cel no existeix la por...

EVARISTO.- Pues molt bé... ¿Som còmics, no? Serem còmics més enllà de l'eternitat...

POQUELIN.- Això és evident. El nostre ofici no té remei...

EVARISTO.- I ací, al cel, també fa falta qui remoga algunes consciències de naftalina... Poquet a poquet... El cel té que canviar algunes coses...

POQUELIN.- En que estàs pensant...

EVARISTO.- En que, aspauet, aspauet, anem a deixar constància del que és el teatre.

POQUELIN.- Transgressió...

EVARISTO.- Això: com una mosca collonera que, a més a més que et molesta, et fa gràcia.

POQUELIN.- ¿I què proposes...?

EVARISTO.- Dic que tens que dir-li al Superaltíssim que m'has convençut. Que el proper diumenge farem riure però sense paraules ni secuències perilloses... Tot serà molt... no m'ix la paraula...

POQUELIN.- Asèptic...

EVARISTO.- Això..

POQUELIN.- ¿I...?

EVARISTO.- No farem més assajos. Anirem directament al «bolo» celestial...

POQUELIN.- ¿I...?

EVARISTO.- Farem el que mos ixca del monyo. És a dir... del fons del nostre fetge d'actors...

POQUELIN.- ¿I si Déu s'enfada...?

EVARISTO.- Quan veja que tots riuen i s'emocionen a la volta, i que posen el cor i el sexe al seu respectiu lloc... s'adonarà que, per molt Déu que siga, els Déus també s'enganyen... I això serà la seua grandesa: Enganyar-se, el costat humà de l'experiència. L'art de viure és, simplement, embolicar-se.

POQUELIN.- Estic d'acord...

EVARISTO.- Pues ja pots cridar-lo.

POQUELIN.- ¡¡¡Déu!!! ¡Déu meu!

(Torna el terratrèmol lluminós.)

VEU DE DÉU.- ¿Hi ha fumata blanca?

POQUELIN.- Hi ha, Déu. Si en el fons l'Evaristo és un sant. Tan sols que com és alacantí i li agrada tant de fer soroll...

EVARISTO.- Sobre tot les mascletades... Però m'ha convençut. Seré un xic bo i no diré paraules ofensives ni res de res...

VEU DE DÉU.- Aleshores vos done permís per a que torneu al assaig...

POQUELIN.- Mmm... Déu, ja hem acabat.

VEU DE DÉU.- ¿Com?

POQUELIN.- Que ja tenim clar com va a ser l'obreta... No fa falta més assajos...

VEU DE DÉU.- I quin títol té...

EVARISTO.- Darrere de la lloma...

POQUELIN.- De les benaventurances...

VEU DE DÉU.- ¡Què bonic...! Això sí que m'agrada: respecte bíblic...

POQUELIN.- I vaig a dir-li al meu company Lully que ens faça una cançoneta d'eixes que feia ell a Versalles, amb dança i tot...

VEU DE DÉU.- Perfecte... Ara si que em puc anar tranquil... A mi... És a dir... Adéu.

EVARISTO i POQUELIN.- A tú, és a dir... Adéu...

(La llum esclatant desapareix.)

EVARISTO.- Ja voràs quina sorpresa t'espera... ¿I allò del músic?

POQUELIN.- Servirà per a tancar el ruixat...

EVARISTO.- Amic Molière, estic emocionat. Com si fora la primera volta que puje a un escenari.

POQUELIN.- Per als còmics de veritat sempre és la primera vegada...

EVARISTO.- Al Cel és la meua estrena...

POQUELIN.- Que es preparen...

EVARISTO.- Crec que van a tremolar fins els núvols...

POQUELIN.- Mai no deixarem de ser còmics... ¿eh, alacantí?

EVARISTO.- Rebels...

POQUELIN.- Així en la terra...

EVARISTO.- Com al Cel...

(EVARISTO i POQUELIN s'abracen. Es fa obscur uns segons, res més. Quan torna la llum estem com al principi. EVARISTO està pegant una becadeta, MOLIÈRE no vol despertar-lo, però ho fa.)

POQUELIN.- Ja sóc ací...

EVARISTO.- Pues molt bé... Ja ho veig...

(De sobte, s'adona que tot pot ser un somni. Es palpa els ulls. S'alça de la cadira.)

¡Amic Poquelin! Precisament estava somiant amb vostè...

POQUELIN.- ¿Somiant?

EVARISTO.- Sí, ¡que feien un sainet i Déu s'emprenyava...!

(POQUELIN riu.)

POQUELIN.- Amic Evarist, no va ser un somni... ¡Ahir mateix vam fer junts un sainet!

EVARISTO.- ¿De veres?

POQUELIN.- Ja ho crec...

EVARISTO.- Ara em recorde: ¡i Déu va agarrar un empenyament de tres parells de nassos!

POQUELIN.- De dos, tan sols. Es va riure també una mica i això sempre suavitza les coses...

EVARISTO.- No em digues que fas ací ara, que m'ho imagine...

POQUELIN.- No t'ho imagines...

EVARISTO.- Crec que sí, sóc el primer humà que després de entrar al Cel li obrin la porta de darrere per a invitar-lo que vaja al purgatori amb una patada al cul...

POQUELIN.- No.

EVARISTO.- ¿A l'infern?

POQUELIN.- No.

EVARISTO.- Siga on siga pense continuar fent teatre...

POQUELIN.- Ja ho sé...

EVARISTO.- Entonses...

POQUELIN.- Aleshores... El diumenge que ve tenim un altre «bolo».

EVARISTO.- ¡Refotre! ¿I això?

POQUELIN.- La Verge. Li va agradar molt la nostra improvisació. Crec que estem desmuntant alguns pilars sagrats. Quin embolic hi ha a les altures. Déu, en primera instància, es va plantejar dimitir, però no és això, la Verge -com a dona, més intel·ligent, més tolerant- li ha dit que tan sols és qüestió de replantejar certes normes massa rígides. I que la nostra funció servirà a la causa reformista. Ens estan preparant una «turné».

EVARISTO.- ¡Una gira!

POQUELIN.- Subvencionada pel Cel: Anirem primerament al Limbo, que no s'adonen de res, després al «Ateneo dels Apòstols», que no paren de discutir si es lleven els hàbits o no, després a...

EVARISTO.- No puc creure-me'l.

POQUELIN.- Podem canviar de repertori, però sempre improvisant...

EVARISTO.- El que ixca del nostre cor...

POQUELIN.- Això. **(Pausa.)**

EVARISTO.- Saps el que és açò.

POQUELIN.- ¿Què?

EVARISTO.- El autèntic somni etern. **(Pausa.)** Gràcies, Déu. ¡¡¡Xe, al fi t'has portat!!!

(Torna el terratrèmol lluminós. POQUELIN i EVARISTO s'asusten, però...)

VEU DE DÉU.- ¡De res, còmics, de res!

(I es fa el fosc de cop.)

FI